

Elia – nummer elva

Det första misstaget

Jeff Pippenger

2023-10-15

Arons guldkalvs uppror i det gamla Israels begynnelse står i profetisk överensstämmelse med Jerobeams uppror i begynnelsen av de tio stammarna i Efraims nordrike. Dessa heliga historiska skeenden utgör förebilder för adventismens uppror år 1863.

Det finns naturligtvis andra vittnen till 1863, men Aron och kung Jerobeam tillhandahåller vittnen som ligger över historien om 1863, och alla dessa historier illustrerar de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse, vilket är det protestantiska hornet, inte bara under de sista dagarna av det sjätte riket i Bibelns profetia, utan ända fram till nådatidens slut. Dessa historier behandlar också den parallella historien om det republikanska hornet i det sjätte riket.

Det är i allmänhet en mycket svår sanning för dem som tror, att Sjundedagsadventistsamfundet är Guds kvarlevande folk vid världens ände. Denna tro är vårt första misstag. Det finns inget bibliskt stöd för att den laodiceiska församlingen representerar det folk som upphöjs som ett baner under söndagslagskrisen. Vårt första misstag är att acceptera den falska premissen att så är fallet. Baneret vid världens ände utgörs av dem som blev utdrivna av medlemmarna i Satans synagoga.

Och han skall resa ett banér för folken och samla Israels fördrivna och föra tillsammans Judas kringsspridda från jordens fyra hörn. Jesaja 11:12.

Det är de laodiceiska adventisterna som stöter ut dem som skall vara baneret.

Hören Herrens ord, ni som bävar för hans ord; era bröder, som hatade er, som drev ut er för mitt namns skull, sade: ”Må Herren bli förhärlicad.” Men han skall uppenbara sig till er glädje, och de skall komma på skam. Jesaja 66:5.

De som är baneret blir utkastade för Kristi ”namns” skull. Det namn som framkallar hatet är Alfa och Omega, ty principen om Alfa och Omega är det som tydligt identifierar vem Sjundedagsadventistsamfundet representerar i Bibelns profetior. Liknelsen om de tio jungfrurna representerar adventismen.

”Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 illustrerar också adventfolkets erfarenhet.” Den stora striden, 393.

Liknelsen uppfylldes vid adventismens början och uppfylls återigen bokstavligen in i minsta detalj vid slutet.

”Jag blir ofta hänvisad till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var visa och fem oförståndiga. Denna liknelse har blivit och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav, ty den har en särskild tillämpning på denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, blivit uppfyllt och kommer att förbli nuvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti

1890.

De oförståndiga jungfrur som vaknar upp och inser att de inte har någon olja är laodiceerna.

”Det tillstånd i församlingen som representeras av de oförståndiga jungfrurna omtalas också som det laodiceiska tillståndet.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

De visa jungfrurnas kamp, vilka också framställs som den filadelfiska församlingen, står mot en församling som säger sig vara judar, men de är det inte.

Se, jag skall låta dem som hör till Satans synagoga, dem som säger att de är judar och inte är det, utan ljuger, komma och falla ner vid dina fötter och inse att jag har älskat dig.
Uppenbarelsboken 3:9.

Syster White behandlar denna vers i den allra första publikationen efter den stora besvikelsen.

”Ni menar, att de som tillber inför de heligas fötter, (Uppenbarelsboken 3:9), till sist skall bli frälsta. Här måste jag skilja mig från er; ty Gud visade mig att denna grupp var bekännande adventister, som hade fallit av och ’på nytt korsfäst Guds Son för sig själva och utsatt honom för öppen skam.’ Och i ’frestelsens stund’, som ännu skall komma, för att uppenbara vars och ens sanna karaktär, skall de få veta att de är för evigt förlorade; och överväldigade av själens ångest skall de böja sig vid de heligas fötter.” Word to the Little Flock, 12.

I Jesajas femte kapitel omnämns för första gången sången om vingården, som Kristus senare använde.

Nu vill jag sjunga om min högt älskade, en sång om min älskade och hans vingård. Min högt älskade hade en vingård på en mycket bördig kulle. Och han inhägnade den och rensade bort stenarna därur och planterade den med den ädlaste vinstocken; mitt i den byggde han ett torn och högg också ut en vinpress i den. Och han väntade att den skulle bära druvor, men den bar vilddruvor. Och nu, ni Jerusalems invånare och Juda män, döm, jag ber er, mellan mig och min vingård. Vad mer kunde göras för min vingård, som jag inte har gjort för den? Varför bar den då vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära druvor? Jesaja 5:1–4.

Liknelsen, vare sig i Gamla testamentet eller i Nya testamentet, utpekar Guds kyrka som förkastad av Gud därför att den vägrade att bära den frukt som den hade uppväcks för att frambringa. I Jesaja fem anges vid liknelsens avslutning vingårdens straff, samtidigt som det också utlovas att ett baner skall resas för folken. Det står alltså klart att vingården inte är baneret.

Därför har Herrens vrede upptänts mot hans folk, och han har räckt ut sin hand mot dem och slagit dem; och bergen skälvde, och deras döda kroppar låg sönderslitna mitt på gatorna. För allt detta har hans vrede inte vänt sig bort, utan hans hand är ännu uträckt. Och han skall resa ett baner för hednafolken fjärran ifrån och vissla åt dem från jordens ända; och se, de skall komma med hast, snabbt. Jesaja 5:25, 26.

När Jesus senare sjöng sången som en liknelse, var Hans slutsats lika avgörande.

Hören ännu en liknelse: En husbonde planterade en vingård och satte stängsel omkring den, högg ut en vinpress i den och byggde ett torn, och arrenderade ut den åt vingårdsmän och reste

till ett främmande land. När tiden för frukten närmade sig, sände han sina tjänare till vingårdsmännen för att få in dess frukt. Men vingårdsmännen grep hans tjänare och misshandlade den ene, dödade den andre och stenade en tredje. Åter sände han andra tjänare, flera än de första, och de gjorde med dem på samma sätt. Till sist sände han till dem sin son och sade: De skall visa vördnad för min son. Men när vingårdsmännen såg sonen, sade de sinsemellan: Denne är arvingen; kom, låt oss döda honom och ta hans arv i besittning. Och de grep honom, kastade ut honom ur vingården och dödade honom. När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då göra med dessa vingårdsmän? De sade till honom: De onda männen skall han med ett hårt straff förgöra, och vingården skall han arrendera ut åt andra vingårdsmän, som ger honom frukten i rätt tid. Jesus sade till dem: Har ni aldrig läst i skrifterna: Den sten som byggmästarna förkastade har blivit hörnstenen; från Herren har detta skett, och det är underbart i våra ögon? Därför säger jag er: Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt. Och den som faller på denna sten skall krossas; men den som stenen faller på, honom skall den mala till stoft. När överstepräster och fariseerna hörde hans liknelser, märkte de att det var om dem han talade. Matteus 21:33–45.

Den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan är inte det baner som upphöjs. Vingården i de sista dagarna, som har förebildats av det forntida Israel, är den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan, men det skall finnas ett folk som bär den frukt som kvalificerar som förstlingsfrukten, vilket är vad de etthundrafyrtiofyra tusen är.

Dessa är de som inte har befläckt sig med kvinnor, ty de är jungfrur. Dessa är de som följer Lammet varthelst det går. Dessa har blivit friköpta från människorna såsom förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. Uppenbarelseboken 14:4.

Som ett baner ska de brukas av Husbonden för att bärga den sista skörden. Den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan är vingården som förkastade grundstenen i Moses' sju tider. Från den tidpunkten var det en fortskridande nedgång i allt större och större mörker. Baneret skall vara "en rot av Jesse". Jesses rot, eller David, representerar den allra sista sanning som Jesus framställde för de trötta judarna i hans historia. Det är en symbol för principen om Alfa och Omega, vilken de otrogna vingårdsmännen i både det forntida och det moderna Israel vägrar att förstå.

Och på den dagen skall en telning från Isais rot stå som ett baner för folken; till honom skall hednafolken söka sig, och hans viloplats skall vara härlig. Jesaja 11:10.

Syster White och James White identifierar tydligt att rörelsen år 1856 hade blivit Laodicea, så när identifierar hon då att den någonsin tog emot budskapet till laodicéerna? Det gjorde hon aldrig. Vårt första misstag är att godta påståendet att Sjundedagsadventistkyrkan har varit en segerrik kyrka under sin väg genom historien. Det förhåller sig tvärtom. Om vi accepterar denna första felaktiga premiss, sluts våra ögon för de profetiska fakta som lär något annat. Till exempel identifierar syster White gång på gång att det forntida, bokstavliga Israels historia åskådliggör det moderna, andliga Israels erfarenhet och historia. Ofta när hon hänvisar till det forntida Israel som förebilden för det moderna Israel citerar hon samtidigt aposteln Paulus' klassiska utsaga om samma förhållande.

Men allt detta hände dem såsom förebilder; och det blev nedskrivet till varning för oss, över vilka tidernas slut har kommit. 1 Korinthierbrevet 10:11.

Aposteln Paulus sammanfattar i vers elva de föregående tio verserna.

Jag vill inte, bröder, att ni skall vara okunniga om att våra fäder alla var under molnskyn, och alla gick genom havet; och alla blev döpta till Mose i molnskyn och i havet; och alla åt samma andliga mat; och alla drack samma andliga dryck; ty de drack ur den andliga klippan som följde dem, och den klippan var Kristus. Men till de flesta av dem hade Gud inte behag; ty de blev nedgjorda i öknen. Dessa ting blev till förebilder för oss, för att vi inte skall ha begär till det onda, såsom också de hade begär. Bli inte heller avgudadyrkare, såsom några av dem blev, såsom det står skrivet: Folket satte sig ned för att äta och dricka och steg upp för att leka. Låt oss inte heller begå otukt, såsom några av dem gjorde, och tjugotre tusen föll på en dag. Låt oss inte heller fresta Kristus, såsom några av dem också frestade honom och blev dödade av ormarna. Knorra inte heller, såsom några av dem också knorrade och blev förgjorda av fördärvaren. 1 Korinthierbrevet 10:1–10.

Paulus och syster White använder inte det forntida Israel som ett exempel på ett segerrikt och rättfärdigt folk. Tvärtom. Paulus sammanfattar dessa första tio verser i vers elva och anger sedan i nästa vers den lärdom som det forntida Israels historia är avsedd att förmedla till dem som vill se.

Därför må den som menar sig stå se till, att han inte faller. 1 Korinthierbrevet 10:12.

Det forntida Israel utgör ett exempel på ett folk som var kallat av Gud, lett av Gud, uppfyllde Guds profetior och gjorde uppror mot Gud vid varje steg på vägen, och som till sist korsfäste himmelens och jordens Skapare! Adventister har inga svårigheter att medge dessa fakta om det forntida Israel, men sällan tillåter de den avsedda varningen att tränga igenom deras laodiceiska blindhet. De kan citera de avsnitt där syster White identifierar församlingen som Guds ögonsten, och det är den, men Guds kärlek till sitt folk lägger inte en mantel över deras verkliga tillstånd. Dem som Han älskar tillrättavisar och tuktar Han. Hur mycket Guds församling än är Guds ögonsten, sammanfattade Jesus mycket tydligt sitt förhållande till denna ögonsten, sin ögonsten.

O Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som är sända till dig! Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, såsom en höna samlar sin kull under vingarna, men ni ville inte! Se, ert hus lämnas åt er öde. Och sannerligen säger jag er: Ni skall inte se mig, förrän den tid kommer då ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Lukas 13:34, 35.

Följande frågor bör ställas: ”Illustrerar Jesus verkligen slutet genom början? Illustrerar det forntida Israel verkligen det moderna Israel?” Problemet med det forntida Israel genom hela deras historia var att de trodde att deras härkomst bevisade att de var Guds folk, och därför att de inte kunde vara något annat än Guds folk. Det är därför de på Jeremias tid bekände sig vara Herrens tempel.

Detta är det ord som kom till Jeremia från Herren: Ställ dig i porten till Herrens hus och ropa där ut detta ord och säg: Hör Herrens ord, ni alla av Juda, som går in genom dessa portar för att tillbe Herren. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Bättra era vägar och era gärningar, så skall jag låta er bo på denna plats. Förtrösta inte på lögnaktiga ord, när man säger: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel är detta. Jeremia 7:1–4.

Just denna villfarelse betonades också av Johannes Döparen.

och de lät döpa sig av honom i Jordan och bekände sina synder. Men när han såg många av fariseerna och sadduceerna komma till hans dop, sade han till dem: Ni huggormars avföda, vem har varnat er för att fly undan den kommande vreden? Bär därför frukt som hör till omvändelsen. Och tro inte att ni kan säga inom er: Vi har Abraham till fader; ty jag säger er att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham. Redan är också yxan satt till trädens rot; därför blir vart och ett träd som inte bär god frukt nerhugget och kastat i elden. Matteus 3:6–10.

Just den missriktade förståelse inom adventismen som symboliseras av uttrycket ”Herrens tempel är vi” och att vi är Abrahams andliga ”säd” är det främsta uttrycket för Laodiceas blindhet.

”Gud sänder budbärare för att säga sitt folk vad de måste vara och göra för att lyda hans rättfärdighets lagar, vilka, om en människa gör dem, hon också skall leva i. De skall älska Gud över allting och inte ha några andra gudar vid sidan av honom; och de skall älska sin nästa som sig själva och göra mot honom så som de önskar att han skall göra mot dem.

”Inte en enda prick av Guds heliga lag får behandlas lättvindigt eller respektlöst. De som överträder ett ”Så säger Herren” står under mörkets furstes baner, i uppror mot sin Skapare och sin Återlösare. De gör anspråk på de löften som givits åt de lydiga och säger: Herrens tempel, Herrens tempel är vi, medan de vanärar Gud genom att missrepresentera hans karaktär, genom att göra just det som han har sagt åt dem att inte göra. De upprättar en norm som Gud inte har gett. Deras exempel är vilseledande, deras inflytande fördärvande. De är inte ljus i världen, ty de följer inte rättfärdighetens principer.”

”Människor kan inte visa större trolöshet mot Gud än genom att förakta det ljus Han sänder dem. De som gör detta vilseleder de okunniga, ty de sätter upp falska vägvisare. De förvränger ständigt rena principer....”

”I den Heliga Skrifts ord får vi tydligt veta varför ödeläggelse kom över den judiska nationen. De hade stort ljus, rika välsignelser och underbar framgång. Men de visade sig vara trolösa i sitt anförtrödda ansvar. De vårdade inte troget Herrens vingård och bar inte fram dess frukt åt Honom. De handlade som om det inte fanns någon Gud, och därför drabbades de av olycka.” Manuscript Releases, volym 14, 343–345.

Israel trodde att därför att de hade blivit utvalda av Gud i början av sin historia, skulle de alltid vara Hans utvalda folk. Än värre var att de också trodde att därför att de var Hans utvalda folk skulle Han ära dem, trots att de vägrade att ära Honom. Profetiskt sett var de Hans utvalda folk, tills de blev skilda, men de var aldrig det folk Gud hade önskat att de skulle vara. Det utvalda folkets rättfärdighet avgörs inte av vilka de själva kan tro att de är. Det forntida Israel är Sjundedagsadventistsamfundets främsta förebild, men när den falska premissen godtas att de representerar de etthundrafyrtiofyra tusen vid världens slut, uppenbaras Laodiceas blindhet, liksom det forntida Israels. Adventismen tror och lär att de är Guds kvarlevande folk vid världens slut, trots de tydliga bevisen på motsatsen.

Ju närmare vi kommer prøvotidens slut, desto allvarligare och rättframare måste budskapet till det laodiceiska folket bli. Om denna falska premiss inte läggs åt sidan till förmån för sanningen, då

döljs exemplen med Aron, Jerobeam och 1863 under traditionens och sedvänjans mantel. Det är alltför nära provotidens slut för att längre gömma sig under den manteln.

Och detta är domen: att ljuset har kommit in i världen, och människorna älskade mörkret mer än ljuset, eftersom deras gärningar var onda. Ty var och en som gör det onda hatar ljuset och kommer inte till ljuset, för att hans gärningar inte skall bli avslöjade. Johannes 3:19, 20.

Historien om Adventismens avfall har följts i Guds profetiska Ord. Det är en profetisk verklighet. Det första beviset på detta är det forntida Israel. Det forntida Israel är en historia av fortsatt och tilltagande avfällighet, och ändå lär Bibeln och Profetians Ande att det forntida Israel är en förebild för det moderna Israel. Hur sorgligt detta än är, har det aldrig varit viktigare än just nu att förstå denna sanning. Det som avseglar sig genom Jesu Kristi uppenbarelse är det faktum att Adventismens historia såsom det protestantiska hornet löper parallellt med det republikanska hornets historia. Båda hornen utgör ett andra vittne för varandra, och att vägra att rätt se det ena av vittnena omöjliggör samtidigt att det andra vittnet känns igen.

Linjerna Aaron, Jerobeam och 1863 identifierar början på det moderna andliga Israel, och därigenom identifierar de också början på det republikanska hornet. Den tredje ängelns budskap är en varning mot att ta emot vilddjurets märke. Det är Förenta staterna som först stiftar en söndagslag och därefter tvingar hela världen att göra detsamma.

”Främmande nationer kommer att följa Förenta staternas exempel. Även om hon går i spetsen, kommer likväl samma kris att komma över vårt folk i alla delar av världen.” Testimonies, band 6, 395.

De profetiska sanningar som är förbundna med söndagslagens kris kan inte skiljas från Förenta staternas verk. Jordens vilddjur i Uppenbarelsesboken tretton är den sjätte riket i Bibelns profetia, som regerar i sjuttio profetiska år enligt Jesaja tjugotre. Det är jordens vilddjur som har två horn. De sanningar som hör samman med förhållandet mellan dessa två horn håller nu på att avförseglas, men endast för dem som väljer att förstå att Jesus fullbordar avförseglingen av Jesu Kristi uppenbarelse genom att använda början av en sak för att belysa slutet av en sak.

Förenta staterna började som den sjätte riket i Bibelns profetia år 1798, och under de följande sextiofem åren placerades de två hornen, som skulle gå genom historien tillsammans, i ett sammanhang som kunde kännas igen, men endast av dem som är villiga att se. De sextiofem år som framställs i Jesaja kapitel sju började år 742 f.Kr. och slutade år 677 f.Kr. Från 1798 till 1863 upprepades dessa år. Dessa sextiofem år identifierar en process av kris i båda hornen.

År 1863 hade inledningsperioden av de profetiska ”en konungs dagar” i Jesaja tjugotre nått sitt slut, och därigenom fastställde den de profetiska vägmärkena för avslutningsperioden av ”en konungs dagar”. Avslutningen av Jesaja tjugotres symboliska sjuttio illustreras av de första sextiofem åren. Perioden från 1863 till ändens tid år 1989 är den laodiceiska adventistkyrkans period, vilken började med millerrörelsen och slutar med de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse. För att förstå perioden vid slutet måste vi förstå perioden vid början. Adventismen kan inte göra detta, ty dess början kännetecknas av dess förkastande av Moses ed, vilken identifierar just de

sextiofem åren som representerar adventismens och Förenta staternas början och slut.

Av denna anledning, och detta är en anledning av stor vikt, har denna artikel sökt fastställa ett profetiskt faktum som nu förseglas upp av Lejonet av Juda stam. Faktum är att om du är ovillig att erkänna att Sjundedagsadventistsamfundet alltid har befunnit sig i det laodiceiska tillståndet, då är du logiskt oförmögen att rätt dela Adventismens historia, och utan att rätt dela Adventismens historia är du ur stånd att rätt identifiera republikansmens horn.

Ty om de, sedan de har undkommit världens orenheter genom kunskapen om Herren och Frälsaren Jesus Kristus, åter blir insnärjda däri och övervunna, så är deras sista tillstånd värre än det första. Ty det hade varit bättre för dem att inte ha lärt känna rättfärdighetens väg än att, efter att ha lärt känna den, vända sig bort från det heliga bud som har överlämnats åt dem. Men det har gått med dem enligt det sanna ordspråket: Hunden vänder åter till sina egna spyor, och den tvättade suggan till att vältra sig i dyn. 2 Petrus 2:20–22.